

ПО-НЕЖИВИ ОТ ВСЯКОГА

Лийси Харисън

Превод Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Back and Deader Than Ever*

Copyright © 2012 Mattel, Inc. All Rights Reserved.

MONSTER HIGH and associated trademarks are owned by and used under license from Mattel, Inc.

Превод Кристина Георгиева

Редактор Петя Дочева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, Добрич, 2013

ISBN 978-954-27-0963-3

Пролог

СТАВАМЕ ВИДИМИ

Невидимият чаровник си беше намерил приятелка. Тя беше духовита и ухаеше на люляк. Обичаше да слуша групи на живо и да разказва горещите новини на зажадените за клюки ученици. Двамата се държаха за ръце. Шегите му я разсмиваха. Нещата започваха да стават сериозни.

Беше време Били да се облече.

– Готви се от кръгла нула да станеш акула – рече Франки и задържа вратата на магазина.

– Ръцете ме сърбят – нетърпелив, Били прекрачи прага с широка усмивка. Вътре бе прохладно заради климатика. В края на зимата навсякъде имаше намаления. Високите цени вече не бяха извинение да ходи гол. Бе готов да надене чифт панталони, да облече риза и да се покаже пред света.

– Я виж – рече Франки и посочи отражението в огледалото с дървена рамка. Едно зелено момиче с черна коса на бели кичури, джинсов минижуп и кариран чорапогашник стоеше до чифт стари обувки и слънчеви очила, които се рееха във въздуха. Двамата се засмяха.

Ако това беше романтична комедия, сцената щеше да е ключова. Публиката щеше да реши, че вместо с момичето с люляковия парфюм Били трябва да се събере с Франки. Щяха да са видели как двамата се смеят във влака от Салем към Портланд, да са чули как дори непознати казват, че са родени един за друг

и да се дивят колко свободно се държат, когато са заедно. Всеки от зрителите би мечтал до него да седи точно такъв човек.

Но това не беше кино. Това бе истинският живот. И за първи път историята на Били Фадин бе по-приказна и от холивудски филм.

Те оглеждаха дрехите по закачалките, без да забелязват учудените погледи на клиентите в магазина. Понесени в сапунения мехур на шегите и смеха, двамата не видяха как една майка придърпа близначките си до себе си.

– Добър ден – каза една блондинка с калифорнийски акцент, облечена с черна рокля на воали и яркосиньо горнище с качулка. Тя погледна през рамо към момичето на касата, като че ли я предизвикваше. – Да ви помогна ли да си намерите точния размер? – А сетне малко по-високо: – А също и тялото?

Момичето на касата удари по плота и избухна в смях. Били сви юмруци. Франки го беше предупредила. Трябваше да минат седмици, преди продавачите в Салем да започнат да се отнасят с нея като с норми. Сега вече тя бе важна клечка. Но положението ѝ на ВИП с високо напрежение не дойде след едно ходене до магазина. Трябваше време и доверие. А и сега бяха стъпили на нов пазар в Портланд. И така, Били прехапа устни и остави Франки да говори вместо него.

– Ще сме ви благодарни за помощта – рече тя и уви косата си на възел. „Как успяват тези момичета?“, почуди се Били. Болтовете на Франки проблясваха дръзко. – Приятелят ми трябва да си попълни гардероба.

– Вие май не сте тукашни – отбеляза момичето и намигна многозначително.

– От Салем сме – призна Франки.

– И аз така си помислих. Чух за вас – рече и огледа болтовете на Франки. После посегна към тях. – Това...?

Франки я цапна през ръката.

– Не пипай. Живи са.

Момичето се изчерви.

– Извинявай.

– Няма нищо – Франки се усмихна. – Вие само уредете Били

с хубави дрехи и аз ще ви изпратя няколко болта, които се залепват на врата, от лабораторията на баща ми. В родния ми град пращам такива на всичките си приятели от моловете.

– Наистина ли?

Франки кимна.

– Фантастично. Аз съм Есен. Моля, настанете се на някое от канапетата и аз ще ви покажа някои комбинации.

Франки тръгна и Били я последва. Но за разлика отпреди той вече не подскачаше след нея като кутренце, натъжено, защото тя е влюбена в Брет Рединг. Днес той пристъпваше по-скоро като весело пони, горд, че бе изключение от холивудското правило – имаше си мегаватово привлекателна приятелка и не бе нужно да се бори с желанието си да я целуне. Можеше даже да я остави да излиза с нейния приятел норми, без да му се ще да го удуши. Толкова уравновесен се чувстваше.

Откакто срещна Спектра на партито на Клаудин по случай шестнайсетия ѝ рожден ден, Били желаше на Франки и Брет единствено щастие. И вече не се чувстваше невидим. Със закачливото си чувство за хумор, момичешки смях и целувки „просто ей така“, Спектра бе придала на живота му цвят и наситеност, каквито спрещат за тен никога нямаше да му даде.

Двамата с Франки се настаниха на кафявото кожено канапе пред пробните и си взеха по шише от безплатната минерална вода.

– Спектра отдавна ме моли да стана видим – обади се Били и пусна слънчевите си очила в чантичката на Франки. – Направо ще полудее от радост.

Франки отпи една глътка и зави капачката.

– Сигурно ще раздрънка на всички, че са ти подарили цял гардероб с дрехи, защото магазинът те е взел за модел.

Били изпъшка. *Хайде пак се почна.*

– Спек може и да го кара малко през просото, когато нещата опрат до фактите, но не е лъжкия.

Били отдавна не таеше надежда, че Франки говори така от яд. Познаваше я добре. Нищо, че бе зелена отвън, имаше златно сърце. Ала станеше ли дума за „историите“ на Спектра, по-

червеняваше от яд.

– Не казвам, че е лъжкия – държеше Франки на своето. –

По-скоро има...

Били се изпъна.

– Какво?

Франки обмисляше думите си.

– Свободен дух – и то бърбърив.

– Може би, защото наистина е дух – отвърна Били.

– Говоря за слуховете, които разнася – не отстъпваше Франки. – Повечето сякаш си ги съчинява. – А сетне добави, както правеше винаги: – Съжалявам. Просто не искам да пострадаш.

– Няма – увери я Били. – Понякога Спектра запълва празнините в историите, но не е подярка.

– Може да пусне някой неверен слух за теб или...

От пробната се показва момче с прическа ала Бийбър и с тениска на райета в ръце. Спря и огледа Франки, която очевидно си говореше сама.

– Какво зяпаш? – попита Били с най-гърления си глас. – Никога ли не си виждал зелен венстрилоквист¹?

– Тъ... – Момчето огледа магазина, като че ли търсеше скрита камера. Но понеже не откри, се изопна и се ухили. Приближи и вдигна ръка. – Страхотно.

Били замахна и го удари, сякаш бе отдавна изгубен приятел. Двойникът на Бийбър отлетя право в наредените дрехи. Закачалките се залюляха над отпуснатото му тяло.

Франки се спусна към него.

– О, божичко, добре ли си? Стана, без да искаме. Обикновено хората побягват. Не сме свикнали на...

– Добре съм – изгруктя той и се изправи с грацията на бременна жена с гигантски корем. – Може ли да ви снимам?

Изглежда, не се притесняваше, че единият от моделите му е невидим. Нещо в начина, по който ръката на Франки бе увиснала във въздуха, го накара с треперещ от вълнение глас да ги отрупа с благодарности.

---

¹ Актьор, който, без да мърда устните си, говори така, сякаш думите излизат от устата на куклата. – Б. пр.

– Нещата вече са различни – отбеляза Били, когато отново останаха сами. Все повече хора отвъд пределите на Салем приемаха РАД.

Франки нави на пръста си едно конче, което се бе извадило от китката ѝ.

– Не е за вярване как всичко се промени след партито на Клаудин.

– Не мислиш ли, че колелото се завъртя, след като си изгуби главата на училищните танци?

При спомена Франки се засмя.

– Вече не сме мутанти.

– Знам. Гадна работа – изпъшка Били.

Франки го стрелна с поглед.

Той се усмихна.

– Трябва да намеря нов материал.

– Да, време е.

– Къде ми е моделът? – попита Есен, чиито ръце бяха отрупани с дънки и панталони в стилно намачкано каре.

Били размърда обувка.

– Тук съм.

– Отлично. Само да оставя това в пробната и...

– Не се тревожи – прекъсна я Били. Взе част от дрехите и ги сложи на канапето до себе си. – Мога и тук да се преоблека. Все пак никой не може да ме види, нали?

Франки скочи на крака и плесна ръце.

– Време е за шоу!

В следващия един час Били се остави да бъде обличан и събличан от две прекрасни момичета, които не искаха нищо друго освен да го направят възможно най-красив. Той се показа пред всички, без да крие своята чудовищност, и сега само няколко часа го деляха от прегръдките с дъх на люляк.

И невидимото момче заживяло щастливо...

– Обещай ми, че ще си останеш същият – обади се Франки, докато пътуваха във влака обратно към къщи, сгушени в пашкул от черно-бели торби.

– Обещавам – рече Били. Но вече бе твърде късно за това.

Глава първа

ЧУДОВИЩАТА ИСКАТ ДА СЕ ЗАБАВЛЯВАТ

За трети път Франки провери датата на телефона си, за да се увери, че не сънува. Той все така показваше 1-ви юни. Жълти искри изригнаха от пръстите ѝ и заваляха по претъпканите скамейки в училищния салон. Паднаха до обувките ѝ на черно-бяло райе и бавно като светулки изтляха. Без днес, до края на училището оставаха дващест и три дни! Дващест и четири дни до първия ден от ваканцията! Дващест и четири денонощия до началото на денонощното ежеседмично забавление с **ВИСОКО НАПРЕЖЕНИЕ!**

Сред растящия шум от учениците, които не спираха да говорят, докато се провираха оттук-оттам, за да си намерят места, нормито до нея сложи на рамото ѝ топлата си ръка. „Добре ли си?“, сякаш питаха небесносините му очи.

Франки кимна с усмивка и отново се върна към екрана. След шестмесечно ППТ (публично показване на тревожност) Брет Рединг продължаваше да забелязва всяко нейно трепване. Ако по време на тест тя започнеше да искри, той вдигаше поглед и ѝ намигваше, за да ѝ вдъхне кураж. Ако някой учител я вдигнеше в час и от нея излизаха искри, той слагаше ръка на гърба ѝ. Но почнеше ли да искри, докато гледаха страшни филми, се заливаше от смях. Ами другите ученици от

„Мърстон Хай“? Още от миналия ноември те вече не се удивяваха на чудатостите ѝ. Шокът от това да видиш как внучката на Франкенщайн святка, пука и искри беше тооолкова стара новина.

Като не можеше да стои мирна, Франки започна да потропва с ментовозеления си крак. *Пук!* Нова искра прогори малка дупчица върху уплътнението на пейката. Тя сбърчи носле и размаха ръка, за да разнесе мириса на изгоряла пластмаса, преди някой да е забелязал.

– Защо е това светлинно шоу? – попита Брет и огледа салона, опитвайки се да открие причината.

– Добре съм – увери го Франки, като в същото време натискаше клавиатурата с палци. – Тъкмо ми хрумна да добавя още нещо към нещата за лятото, без които ще умра, и се развълнувах.

– Чак пък да умреш? – усмихна се той. – Не ми се вярва.

– О, да. – Тя бързо написа: *Експеримент: да си опека само краката, така че да изглежда сякаш нося чорাপогащи.* – Такава скука е като няма страст. Затова всичко в моя списък за лятото е въпрос на живот и смърт – запъна се Франки, като защитаваше своите шестнайсет идеи. Това бяха нейните летни приключения. Поне за нея бяха приключения. Повечето от приятелите ѝ вече бяха опитвали солта на Тихия океан и бяха ходили на бос крак от сутрин до вечер, бяха хващали светулки в буркани и бяха пробвали тридневно слънчево разкрасяване. Но не и Франки. Макар да имаше вградени познания, равни на цели петнайсет години, това щеше да бъде първото истинско лято в живота ѝ. И тя щеше да сграбчи сезона с всеки шев по тялото си. Само трябваше да издържи ежеседмичното събиране на училището за обучението по търпимост, без да даде на късо, и щеше да се приближи с един час към лятото.

Блу се намъкна на пейката до Франки. Щом се настани, тя намота русите си букли на кок и ги пристегна с лакирана светлосиня клечка. Като си появяваше с ръка на врата, морското създаване от Австралия въздъхна.

– Боже. Нямам търпение да си сложа стария костюм и да

потопя крака в мехурчетата.

– В колко часа ще ходиш на педикюр? – попита Франки, като си мислеше, че и тя би могла да си сложи нов лак.

– Не, Шейла – засмя се Блу по своя делфински начин. – На австралийски това означава „искам да поплувам“. Напукала съм се като петите на прабаба ти. – Слънцето грееше през прозореца на тавана върху сухите ѝ люспи и отразено от тях хвърляше разноцветни сърповидни светлинки на стената зад тях.

– Това звучи наелектризиращо! – Франки засия. – Хайде да се съберем голяма тумба. Аз ще помоля татко да спре турбините в задния двор, за да може да поскачаме във водопада.

От радост Блу склочи ръцете си, покрити с мрежести розови ръкавици.

– Нещо за парти край басейна ли дочуват ушите ми? – попита Клаудин, докато се качваше по стълбите към тях. Тя цопна кожената си чанта на пейката до Блу и измъкна от дясното си ухо парченце оранжев дунапрен. Ушите на вълчицата бяха твърде чувствителни за шума в салона. Но никога за светските събития и клюките. Тях не ги изключваше. – Къде и в колко часа? – попита тя и извади тапата и от лявото си ухо.

– У нас след училище – обяви Франки.

– Става – с тези думи Клаудин бухна кестенявата туфа на врата си и отново пхна тапите в ушите си. До пълнолунието оставаше още много време, но въпреки това вратът и ръцете ѝ бяха покрити с лъскава козина. Откакто се бе отказала от кола-маската и поддържаше кожата си в спретнат вид, тя ден и нощ сияеше като холивудска звезда. Нормитата в училище – от най-малките до най-големите, бяха започнали да украсяват ръкавите и яките на дрехите си с изкуствени кожички в цветовете на дъгата, направени от всякакви материи. Ала никой кожух не можеше да се сравнява по блясък или гъстота с този на Клаудин. Тя сама си бе направила кристална брошка, на която пишеше ЕСТЕСТВЕН КОЖУХ, и никога не я сваляше – за всеки случай, да не би някой да я пробва.

Клео се провря край Клаудин. Телата се разделиха като

Червено море да ѝ направят път да мине². Клео разреса бретона си с пръсти и огледа навалищата. Лилавата ѝ минирокля от трико обвиваше тялото ѝ като подарък за рожден ден; златистите ленти от плат на китките ѝ бяха панделките.

– Позволено ли е да се къпем голи на това парти? – чу се някъде наблизко гласът на Били.

– За какво обикаляхте толкова по магазините, ако няма да си носиш новите дрехи? – попита Франки невидимия си приятел.

– Много е топло – оправда се той.

– Дано невидимото ти дупе не е някъде на пейката – каза Клео и седна. Защитен балон от аромат на кехлибар и превъзходство я огради отвсякъде. – Роклята ми не е дезинфекцирана против бактерии.

– Но сигурно е дезинфекцирана против катили – сръза я Били.

Всички се засмяха без Дюс, приятеля на Клео. Той беше натрупал достатъчно опит, та да не се смее на онова, което кралското му гадже показваше в неприятна светлина. Като змиите под плетената си шапка, той просто се сви. После се извърна да каже „здрости“ на Дейвис Дрейсън – негов приятел от баскетбола, който седеше на задния ред. Очилата *Ray-Ban*, запазена марка на Дюс, отразиха непринудената усмивка на момчето.

– А ние защо сме тук? – запита Блу. – Различни сме като двуглаво куче динго и пак се търпим. – Прегърна новата си приятелка норми от отбора по плуване Айриш Еми, а после я целуна глезено по бузата. – Виждаш ли?

– Охо, по-полека, пиленце – засмя се Айриш Еми и изтри мокрите следи от бледото си лице. Червената ѝ, изправена с преса, коса се полюшна като морска трева.

Но Блу имаше право. Никой вече не се нуждаеше от тези лекции и упражнения по търпимост. Обучението в толерантност към различните бяха свършили чудесна работа, приучавайки

² Авторката прави алюзия с Библията, Изход 14:21, 22: 21. Тогавя Мойсей простря ръката си над морето, [...] та направи морето суша; и водите се разцепиха.

²² И тръгнаха Израилевите синове посреда морето по сухо: водите бяха като стена отдясно и отляво. – Б. пр.

нормитата и РАД да живеят в мирно съжителство. От месеци не бяха възниквали спорове. Всъщност, РАД (Регистрирани алдехидни дегенерати) бяха станали хитът на сезона този срок. И то доста голям хит.

Последната мания за татуировки от къна – едри бодове по китките и раменете – бяха вдъхновени от шевовете на Франки. Почитателите на Клео увиваха ръцете си с лен. Слънчевите очила и шапката на Дюс – неговата отличителна визия – се разпространиха в отбора по баскетбол по-бързо и от най-бързия бегач. Като пух от тополи по коридорите се въргаляха вълма от изкуствени косми – знак на възхищение към Клаудин. А ръкавите на Блу бяха рекламирани в най-модните цветове за тази пролет. Мутантското най-сетне беше шик. Защо тогава да не сложим край на събирането? Преждевременно разпускане за добре свършената работа? След като се изкъпят, можеха да си вземат под наем водно колело и да се повозят по Уиламет. Да подишат свежия въздух с дъх на трева. Да опитат всички видове сладо...

– Всички да станат! – изкрещя една жена на четирийсет и нещо с накъдрена коса и се насочи със скоклива походка към центъра на баскетболното игрище. Махаше с ръце на учениците като на кацаш самолет на пистата, подканяйки ги да се изправят.

Госпожа Фус беше училищният „експерт по интеграция“, както я наричаше директорът Уикс, и имаше за задача да научи учениците от „Мърстон Хай“ на толерантност. След първото събиране Клео бе казала: „Може би трябва да ни научи как да се отнасяме толерантно и към гардероба ѝ.“ И колкото и да не обичаше да съди другите, тук Франки трябваше да се съгласи с Клео.

Човек трудно можеше да преглътне униформата на госпожа Фус – дънки „Ливайс“ с висока талия, маратонки „Рийбок“ в розово и сребърно със специална подметка и тениска най-малко пет номера по-голяма, на която се четеше нов лозунг: ВЪЗ-ЛЮБИ БЛИЖНИЯ СИ даже да е гей.

– Това е последното ни събиране за тази година, затова пей-

те с цяло сърце. – Госпожа Фус натисна копчето на старата училищна уредба и с отсечен жест сложи лявата ръка на гърдите си. В салона отекна доста енергична интерпретация на новия химн на „Мърстон Хай“. Както винаги, пълна с желание да извлече максималното и от най-досадната ситуация, Франки се изправи и запя с цяло гърло.

*Давайте всички без колебливост!
Ние в „Мърстон Хай“ знаем що е търпимост!
Купон е голям да ходиш на училище.
Щом имаш РАД за другар, то не е мъчилище!*

Франки изпя последния стих колкото може по-силно и всички скочиха на крака и запляскаха с ръце. Госпожа Фус вдигна палци нагоре, щастлива от прилива на младежки дух. В отговор Франки направи същото. Клео завъртя очи – сигурно си мечтаеше да отреже палците на Франки и да ги напъха в...

*Ала нормитата също много са добри.
Нека да ги вземем в нашите игри!
Всички ще сме заедно – нормита и РАД.
Да си далеч от „Мърстон Хай“ е направо ад!*

Франки даде тон и след нея всички затропаха с крака. Госпожа Фус избърса от очите си съзвите на гордост.

– Без озлобление! – извика учителката и вдигна юмрук във въздуха.

– Само търпение! – отвърнаха учениците.

Аплодисментите продължиха и след като госпожа Фус изключи уредбата и нагласи микрофона и слушалките си.

– Всички по местата!

Високоговорителите изпищяха и пронизаха неспокойното жужене на учениците. Клаудин запуши ушите си.

– Съжалявам, Улф! – рече Фус и зае своята сериозна поза – ръцете, скръстени отзад, колената допрени едно до друго. – Днес е последната лекция от програмата на „Мърстон Хай“ „Да

се потопим в различността“.

Учениците заръкопляскаха.

Тя помаха, за да ги усмири, а трицепът ѝ се развя като платна на кораб в открито море.

– Когато се срещнахме за първи път, училището беше разделено. РАД – госпожа Фус ентусиазирано подчерта думите си с кавички във въздуха – живееха в страх и нелегалност. Нормитата – тя отново направи кавички – господстваха.

– Ууу! – чу се мъжки глас.

Фус плесна с ръце и вдигна пръст. Всички ученици сега бяха единни.

– Благодарение на упорития ви труд – продължи тя – преживяхме невероятен срок тук в „Мърстон“. За първи път от двайсет години насам отборът ни по плуване, воден от Лагуна Блу, се класира на финалите на щата.

– Bravo! – Айриш Еми удари леко Блу с юмрук.

Франки я потупа по гърба. Всички викаха одобрително. Блу се ухили и нави на пръста си една непослушна къдрица. Изрусено до бяло момиче от предната седалка се пресегна да я поздравя. На врата ѝ с очна линия имаше изрисувани хриле.

Госпожа Фус продължи.

– Благодарение на семейство Улф смесеният отбор по бягане за момчета и момичета стигна до националното състезание през април. – Клаудин и братята ѝ вдигнаха високо ръце. – И никой да може да надвие отборите ни по футбол и баскетбол. – Дюс и Клод станаха и се поклониха. – Изминалият сезон е без прецедент за спорта в „Мърстон Хай“, и то благодарение на нашите РАД и техните изключителни умения.

Ръкоплясканията отекнаха в стените.

– Гледам ви сега и виждам благодарност и приемане – не спираше госпожа Фус. – Днес аз виждам утрешния ден. И той, приятели, е изпъстрен в цветовете на дъгата. Една голяма, дръзка дъга. И ако вие ми помогнете да разнесем тази светлина от цветовете по света, скоро той целият ще бъде озарен от нашата любов. А вие винаги ще помните, че тя е почнала отук. От вас. От „Мърстон Хай“!

Франки скочи на пейката и затропа с крака одобрително. Отново всички я последваха. С изключение на Клео. Тя остана на пейката, която се тресеше под нея, и се опита да си сложи гланца за устни със златист отблясък.

Вярно, че големите излияния не бяха по вкуса ѝ. Клео беше като котка и изразяваше одобрението си чрез ловки жестове – ту с премерена усмивка, ту с примигване с очи. Но напоследък – откакто броят на приятелите на Франки от фейсбук и твитър надхвърли този на приятелите на Клео (22 май, 7 часа и 4 минути вечерта, 607 на 528) – тя беше станала малко порезервирана. Дори отмъстителна. Франки обмисляше дали да не намали коментарите си в двата сайта. Може би така щеше да остане с няколко приятели по-малко и резултатът щеше да се изравни. Беше готова на всичко само и само да прекрати високомерните забележки на Клео и смущаващото завъртане на очите ѝ. Както беше обяснила майка ѝ, това бяха страничните ефекти на завистта. Но с общи усилия Брет и Били успяха да я откажат от намерението ѝ. *Защо да нараняваш виртуалните си приятели? Само защото популярността на Клео пада? Та ти я превъзхождаш във всичко. Нищо чудно, че те харесват повече. Какво? На друг не е позволено да бъде популярен, така ли? Тя трябва да ти целува болтовете, а не обратното.* И така, като си служеше с ласкателства, Франки опитваше да повдигне самочувствието на Клео. Но обикновено не сполучваше.

– Хей, Клео! – извика я Франки. – Ако стане земетресение, обещава ли ти да ми сложиш грима?

– Да бе, тогава ще ми е само до теб – озъби се тя.

Мястото на сърцето в тялото на Франки се сви. Всичко беше напразно. Каквото и да направеше, лентите на Клео се свиваха на топка.

– Остави я – прошепна Спектра, невидимата приятелка на Били. – Факт: близначката ѝ Нефра заминава за Александрия за лятото. Клео е съкрушена. Нали знаеш, те спят в един саркофаг и прочие. Просто си го изкарва на теб.

– Благодаря, че ми каза – отвърна Франки учтиво и потисна желанието си да обърне очи. За никого не беше тайна, че Нефра

живее в Кайро и е с три години по-голяма от Клео. *Ама и тази Спектра – може ли едно нещичко да не обърка?*

– Стига приказки! – извика госпожа Фус и пак плесна рязко, за да въдвори тишина. – Работата ни още не е приключила. Запратихме махалото много надалеч в едната посока. По време на мачовете нормитата седят на скамейките. Те крият естествената си красота зад гримове и аксесоари, повлияни от РАД...

– Какво лошо има в това? – обади се тихо Клео.

Клаудин се изкикоти.

– Трябва да възстановим равновесието – каза госпожа Фус. – Всеки цвят трябва да свети, за да можем да кажем, че сме дъга.

– Изглеждаш толкова вкусна, че огладнявам – прошепна Брет. Франки се усмихна и го сръга с лакът. От балсама на Брет, който крепеше черната му коса на свършени бодлички, се носеше аромат на восък.

– Последното ни упражнение, преди да ви разпуснем за лятната ваканция...

Чу се всеобщо негодувание. Директорът излезе напред и помахна за тишина. Бавно салонът притихна. Той даде знак с глава на Фус да продължи.

– Искам да се съсредоточим върху равновесието. Затова учениците от всеки випуск ще си направят Борд на равновесието. В него ще има по равен брой РАД и нормита. До края на учебната година, а и през следващата, членовете на всеки отбор ще бъдат натоварени да помагат на съучениците си – събития, подобряване на условията в училището, дори нови занимания и спорт – всичко, което би допринесло за равновесието в нашата дъга.

Учудващо се чуха ръкопляскания – най-вече от седящите на предните редове. Госпожа Фус и директорът Уикс си размениха изпълнени с гордост погледи.

Звънецът би.

Да! Денят най-сетне бе свършил. Беше време за басейна! Пейките заскърцаха, докато учениците взимаха чантите си.

– Ако искате да имате дума в бъдещето на училището, пусне-

те името си в кутията на вратата на салона – дереше се госпожа Фус. – За да е честно спрямо всички, ще изтегля имената чрез жребий, а утре директорът ще обяви членовете на борда.

Брет нарами на гръб раницата си и тръгна с тълпата към двойните врати.

– Ще го направиш ли? – попита той и взе ръката на Франки. От радост болговете ѝ забръмчаха. Дали някога олюпеният му черен лак и пръстенът с черепа ще ѝ омръзнат?

– Да направя какво? – попита тя.

– Да участваш в Борда на равновесието. Ще пуснеш ли името си в кутията?

Франки се засмя. Оценяваше чувството му за хумор, както и аксесоарите, които носеше.

– Това е скучно.

– Не се шегувай – рече той. – Ти винаги се стремиш да участваш във всичко. Защо не и сега?

– Това беше преди – запъна се Франки с неочаквано раздразнение. Колко пъти трябваше да му напомня, че беше казала сбогом на политиката? Бе се борила и се бе провалила много пъти. А и освен това битката бе свършила. РАД бяха спечелили. Беше време за парти! – Ако ще е скучно, мен ме отпиши – рече тя. – Няма да прахосам хубавото време, за да стоя на срещи след училище.

– Май само ти няма да участваш – отвърна Брет.

Кутията беше наобиколена от повече от половината ученици. Листчетата бяха свършили. Едно момче, норми, със синя бейзболна шапка написа имената си на хартийка от дъвка. Джаксън Джекил надраска своите върху жълто залепващо се листче. Дори Клео търсеше нещо за писане.

– Радостно е, че и тя ще участва – рече Франки и кимна към Клео. „Може би сега няма да ѝ остава време да ме гледа злобно.“

– Сигурно пъха в кутията листче след листче, за да спечели – обади се Били.

– Ти защо си против нея? – попита го Франки. – Към теб тя никога не е била лоша.

– Просто не искам да пострадаш – каза Били с известен сар-

казъм. Франки се усмихна. Явно ѝ се присмиваше заради предупрежденията за Спектра. Ала навън бе прекалено слънчево, за да ѝ пука.

– Успех – тя се усмихна на Клео на излизане от салона.

Клео се усмихна самодоволно.

– И на теб. – После се закиска.

Франки се замисли дали да не каже на Клео, че няма да участва. Но защо? Колкото по-бързо излезе от тук, толкова по-скоро ще може да посрещне гостите си край басейна. Всъщност партито беше под номер седем в нейния списък „на живот и смърт“. Затова, като покани и Клео, тя хукна към вратата. Свободата беше по-близо с цял един ден!

